

отсега ти ще ходишъ заедно съ Пасхата и ще укрепявашъ въ хората радостъ и щастие.

Върналъ се Господъ въ небеснитъ чертози и заповѣдалъ на ангелитъ да възпѣятъ хвала на Пасхата, която е направила това, което Той бѣ ѝ поржчалъ, и дала на хората — на едни успокоение, на други умиротворение, и на всички сговоръ и съгласие.

Минали вѣкове. Сатаната съ своята черна злоба непрестанно дене и ноше рушилъ работата на Пасхата, като сѣялъ раздори и вражда между хората и подготвялъ свѣта къмъ нѣкогашната разруха.

И пакъ въздишки се разнесли по земята и стигнали до слуха Господенъ.

И когато се приближилъ святиятъ день, Господъ пакъ слѣзълъ съ Пасхата на земята, за да види какъ живѣятъ хората.

Този день било горещо. Слънцето жегло отъ сутринята до вечерята, а горещиятъ вѣтъръ вдигалъ въ въздуха стълбове пепель, заслѣпявалъ очитъ на хората, и прахътъ се пѣхалъ въ носа и устата. Работата била тежка, въ сажди и калъ, и потѣта, смѣсена съ прахъ, се стичала като мжтни води по уморенитъ лица на измжченитъ хора; чакъ привечеръ вѣтърътъ утихналъ и на хората поулекнало. Въ този именно часъ Господъ слѣзълъ на земята.

Предъ Него е стара, низка, разрушена кѣща. Въ прозорцитъ е тъмно, и мрачината обгрѣща стаитъ като черно покривало.

Майката злобно викала на децата:

— Вървете въ стаитъ, мийте подоветъ и прозорцитъ! Где сж свѣщитъ? Празникътъ вече дойде. Проклети да сте!

— Мамо, нѣма метла — вика едната дѣщеря — дай пари!